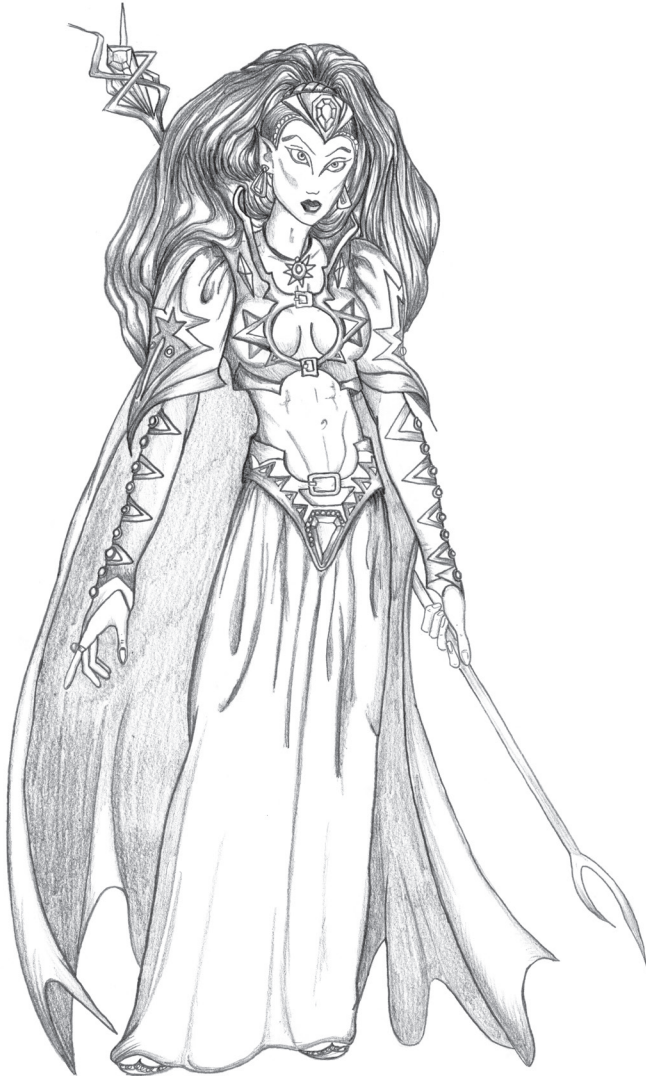

KAPITOLA 2.

Unavené dráče velice postrádalo mateřskou péči. Sice mělo pocit, že se ho někdo v myšlenkách neustále pokouší konejšit, ale byl to pouhý letmý vzdálený dotyk, který nemohl nahradit rodičovskou lásku. Svě odloučení neslo velice nelibě, nespokojeně frkalo a sem tam bolestně zavzlykalo. Občasné lkaní plašilo ptáčky na větvích a ti jen nesouhlasně štěbetali.

Mládě ze začátku obcházelo mýtinu a hledalo nějakého spřízněného tvora. Nyní už bylo hodně unavené, takže bezradně polehávalo na podestýlce z listí, které napadalo ze stromů. Proč ho ta zajímavá žena nechala úplně samotné? Kdyby mohlo, hledalo by ji. Les ale nevypadal přátelsky, a navíc se bálo, že když opustí mýtinu, zůstane navždy samo. Pomaličku se dostával jakýsi vnitřní hlad, kterému úplně nerozumělo.

Naštěstí panovalo v noci teplé počasí, jinak by už bylo na pokraji sil. Pokud nepřijde brzy pomoc, určitě zahyne. Pomaličku se propadalo do jakési prázdnoty, kde se jistě znovu setká se svými předky.

Jeho srdce začalo bít mnohem pomaleji, když se ozvaly spěšné kroky a kdosi mu začal drbat hlavu. Uslyšelo vzdálený šepot: „Neboj se, maličký, už jsem tady. Já a přátelé ti pomůžeme.“

Salomea věděla, že na dráče nemusí mluvit nahlas, přesto si nemohla pomoci. Přikázala mužům, aby mládě opatrně přenesli na místo, na které svítilo slunce. Bylo pozdní ráno, cítila se úplně vyčerpaně, protože celou noc nespala a měla za sebou